

Kazmacı, Kazancı Ve Mezarıcı Denilince Aklınıza Ne Geliyor?

HASAN PİR'İN KÖŞE YAZISI

Her insanın, “kendi dünyasının merkezi” olduğu bir hayatta yaşıyoruz. Varlık âlemini yaratan Allah; hayatı insan merkezli olarak yaratmıştır. Bu nedenledir ki, dünya hayatı; insanlar sayısı kadar âlemlerin kesiştiği dairelerle doludur. Her insan bir âlemdir. Her âlemde her gün binlerce, milyonlarca gel-gitler yaşanmaktadır. Duygular, arzular, yaşlar, başlar, acılar, tebessümler, zenginlikler, fakirlikler, doğumlar, ölümler...

İçinde yaşadığımız dünya âlemi de tezatlarla dolu... Biri ağlarken diğeri gülüyor, biri aç iken diğeri tok yaşıyor, biri hastalıktan kıvranırsa diğeri sağlığın zirvesinde yaşıyor, biri zulüm yapıp zalim olurken, birileri zulme maruz kalıp mazlum oluyor, birileri arzularına ulaşmak için “ah bir sabah olsa” derken, bir diğeri, gelecek günün kâbuslarını yaşamamak için “keşke sabah olmasa” diyor... Güzellikleriyle, acılarıyla, tezatlarıyla âlem içinde âlemler...

Ve bir gün bu âlemin direği kırılıyor, yıkılıyor. Âlem eleme gark olup, ölüm hakikati bütün gerçekliği ile ortaya çıkıyor.

“Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyada yaşama isteğine ve hissine” dini literatürde “tevehhüm-ü ebediyet” denmektedir. Yani “ebedi kalacakmış gibi dünyada yaşamayı düşünmek.” Bir diğere ifadeyle, dünyada ulaşılması mümkün olmayacak bir “serap” arzu...

“Ölümsüzlük arzusunu” her insan yaşar. Çünkü kimse ölmek istemez. Ölümün yüzü soğuk olduğu için insanlar ölümü hep başkaları için düşünmüşlerdir. Kendi üzerlerine hiç almazlar. Ama, ne yazık ki, insanoğlu için ölüm hiçbir zaman ölmez... Ve hiç kimse ölümün acı ve soğuk yüzünden kendini kurtaramaz.

Şair Ahmet Mahir PEKŞEN bakın ne diyor:

Mezarı kazılacak, bir gün mezar kazanın.

Belki suyuyla yunar, yapımcısı kazanın.

Şair, kaçılmayan bir sondan hiç kimsenin kurtulamayacağını haber veriyor. Bu sondan mezar kazdığı için mezarıcılar kurtulamıyor. Bu sondan ölünün yıkıldığı suyun ısıtıldığı kazanları yapan kazancılar da kurtulamıyor. Bu sondan, mezarı kazan kazmaları yapan kazmacılar da kurtulamıyor...

Kazancının, kazmacının, mezarıcının kurtulamadığı ölümden “ben mahallenin imamıyım” diyen de kurtulamayacak, “ben mahallenin muhtarıyım” diyen de kurtulamayacak, “ben zenginim, ben makam sahibiyim, ben kuvvetliyim, ben sağlıklıyım...” diyen de kurtulamayacak...

Ölümün soğuk iklimini her nefis yaşayacak. “dünya benim” diyen de yaşayacak “dünyadan bana ne” diyen de yaşayacak.

“Ölüm”; bu Dünya’da “adalet” bekleyenler için belki de çok önemli bir sığınak ve teselli kaynağı. Çünkü; her türlü hesabın görüleceği mahkeme-i kübraya ölüm kapısıyla giriliyor. Onun içindir ki; hayat, insan olan insana “aman, dikkat et!.. ölüm var...” mesajını veriyor.

Yukarıda iki mısraını aldığımız Şair Ahmet Mahir PEKŞEN’in şiirinin tamamını vererek yazımı bitirmek istiyorum.

Güzel günler dileğiyle.

ELVEDA

Nasıl ışık beklerim, gölgeler diyarından.

Nasıl emin olurum, ölüm varken yarından.

Mezarı kazılacak, bir gün mezar kazanın.

Belki suyuyla yunar, yapımcısı kazanın.

Kim bilir hangi ilde, ilk durağın ilk mezar.

Hangi el, hangi kazma, hangi gün onu kazar.

Kara yere girecek, bir gün mezar kazan da.

Bakırcının suyu da ısınacak kazanda.

Üç beş metre bez imiş, her ölünün hissesi.
Esas gaye imanla vermektir son nefesi.
Yarına sağ çıkmaktan, nasıl emin olurum emin.
Genç bir delikanlının tabutu geçti demin.
Yüklenecek omzuna cenazen, dört kişinin.
Hesabı sorulacak mahşerde, her işin.
Gençliğine güvenip "vakit çok erken" derken.
Belki "elveda" bile diyemezsin giderken.